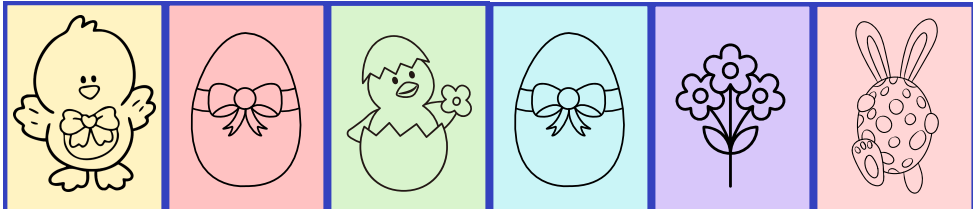

Húsvéti kódfejtő

Olvasd el a mesét.

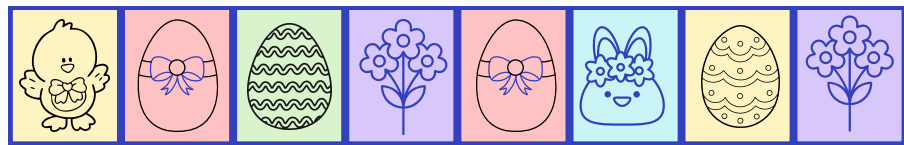
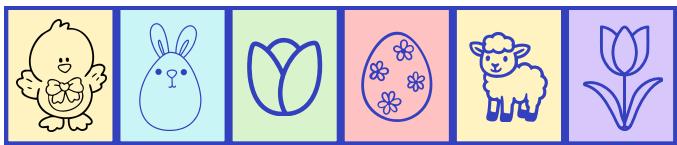
Fejtsd meg a hiányzó szavakat, a kódok segítségével.

A , amely húsvétkor szól

A dombokkal ölelt, aprócska faluban állt egy öreg, mohos tornyú templom. Kövei között vadvirágok kapaszkodtak, falát az idő repedései hálózták be, mintha maga az emlékezet tartaná össze. A toronyban, a gerendák között, egy különös harang függött. Nem volt a legnagyobb, nem volt a legfényesebb, és nem is szólt gyakran. Sőt, az év háromszázhatvannégy napján mélyen hallgatott.

Az emberek úgy mondták, ez a harang csak

kondul meg.

A gyerekek minden tavasszal felnéztek a toronyra, és találgatták, vajon igaz-e a történet. Az öregek pedig csendes mosollyal bólintottak.

– Én már hallottam – mondogatta Bálint bácsi. – Olyan hangja van, mintha maga a napkelte szólna.

– Ugyan már – legyintett a pék. – Egy harang az harang.

De a hangjában mindig volt egy csöppnyi bizonytalanság.

Egy évben különösen nehéz tél szakadt a falura. A hó vastagon borította a földeket, a szél süvített a házak között, és sok család tűzifája is fogytán volt. Az emberek arca komorrá vált, a beszélgetések rövidebbek lettek.

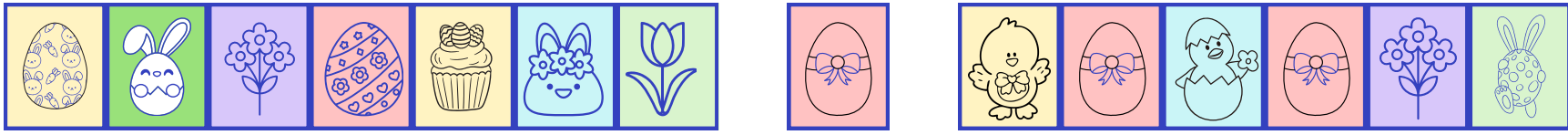
A kis Anna, aki a falu szélén lakott nagymamájával, gyakran felsétált a templomdombra. Szerette a csendet, ami ott fogadta. Egy délután megállt a torony alatt, és halkán így szólt:

– Harang, ha tényleg csak húsvétkor szólsz, kérlek, idén szólj hangosabban. Nagy szükségünk lenne rá.

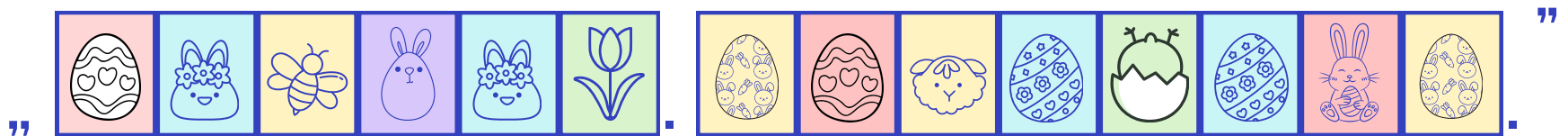
A szél mintha válaszul megzörrentette volna a torony réseit, de más nem történt.

Ahogy közeledett a , a hó olvadni kezdett. A patak megáradt, a rügyek kipattantak, de az emberek szívében még mindig ott maradt a tél hidege. A húsvét előtti este csendes volt. Senki sem beszélt a harangról, mintha féltek volna csalódní.

Húsvét hajnalán azonban különös fény derengett a domb fölött. A nap első sugarai aranyszínűre festették a templom tornyát. A falu még aludt, amikor egy mély, tiszta hang szállt alá a magasból.

Nem harsányan, nem ijesztően, hanem hosszan és melegen. Hangja betöltötte a völgyet, végigsiklott a háztetőkön, megcirógatta az ablakokat. Az emberek különös, belső békével ébredtek. A harang újra megszólalt. Hangjában ott volt a tél minden csendje, és a tavasz minden ígérete. Mintha azt mondta volna:

Anna az ablakhoz szaladt.

– Nagymama! Hallod?

Az idős asszony szemében könny csillant.

– Hallom, kincsem. Mindig meghallom.

Az emberek lassan kiléptek a házaikból, egymásra néztek, és valami megváltozott. A pék aznap több kenyeret sütött, és vitt belőle azoknak, akiknek kevés jutott. A szomszédok segítettek egymásnak rendbe tenni a kerteket. A gyerekek nevetése újra betöltötte az utcát.

– Lehet, hogy csak egy harang – mondta halkan a pék Bálint bácsinak.

Az öreg elmosolyodott.

– Lehet. De néha egyetlen hang is elég, hogy emlékeztessen bennünket arra, amit már majdnem elfelejtettünk.

A falu népe tudta: nem a harang hozza a reményt. A hang csak felébreszti azt, ami ott él minden szívben.

Azóta minden húsvét hajnalán megállnak egy pillanatra, amikor megszólal a torony öreg harangja. Nemcsak hallgatják, hanem figyelnek is. Mert tudják, hogy a hangja nemcsak a levegőben rezdül meg, hanem bennük is.

Mit mondott a harang, amikor húsvétkor megkondult? Vegyél egy játéklapot! A kód segítségével írd be a szimbólumoknak megfelelő betűket az üres helyekre.

A megoldást neved, címed és telefonos elérhetőséged megadásával dobd be a postaládánkba vagy add le a recepción **legkésőbb 2026. április 10-ig**.

A helyes megfejtők Gyermekszínház belépőjegyet nyernek.